

efter de Udtalelser, der ere faldne allerede i det andet Ting og her om det ønskelige i at komme til saadanne lovbestemte Bonusbestemmelser, maa jeg antage, at Spørgsmaalet, om det end ikke foreligger nu, dog senere vil komme til at foreligge; og derfor vil jeg allerede nu paa Forhaand tage Afstand fra dette Standpunkt, og jeg udtaler som min Mening, at det System, vi kom ind paa i 1889, er det, som i Virkeligheden er mest betryggende, og som ogsaa, naar man har med en Statsanstalt at gøre, byder det Gode for Interessenterne, som faste Bonusregler i andre Anstalter byde, nemlig det, at de kunne gøre Regning paa efter en Lovbestemmelse hvert 5te Aar at faa tilbagebetalt det, som i Virkeligheden kan siges at være betalt for meget af dem. Naar det er bemærket i Betænkningen, at andre Forsikringsanstalter — og jeg antager her særlig er ment de fremmede her i Landet virkende — have gunstigere Udtrædelsesvilkår, end Statsanstalten her har, saa tør jeg ikke benægte, at det kan være Tilfældet med nogle, men jeg vil rigtignok meget betvivle, at det er Tilfældet med dem alle. Da det er oplyst, at Tallet er ikke mindre end 40 omtrent, vilde det føre temmelig vidt, dersom man nu skulde indlade sig paa en Undersøgelse af, hvorledes Forholdene stille sig i disse fremmede Anstalter; men jeg mener, at der i hvert Tilfælde er en meget stor Forskel paa, om private Forsikringsanstalter have faste Bonusbestemmelser, og om en Statsanstalt med Statsgaranti har faste Bonusbestemmelser; og denne Forskel er den, at i den sidste Anstalt, og kun i den, ville Interessenterne kunne gøre sikker Regning paa, at de, om der end ikke findes lovbestemte Bonusregler, vedvarende Regler, alligevel ville faa som Bonus tilbagebetalt det, som der efter Villighed kan siges at tilkomme dem, noget, som jeg dog ikke tror, man vil kunne paasta, er Tilfældet lige over for de private Anstalter. Jeg vil altsaa meget anbefale, at man, naar den Tid kommer, at man kommer til en alvorlig Undersøgelse af dette Spørgsmaal om lovbestemte faste Bonusregler, saa meget nøje vil overveje dette Spørgsmaal og overveje det ganske særligt med det skyldige Hensyn til Garanten, som byder dette store Gode til denne Anstalt at give denne Udbetaling Sikkerhed uden Vederlag, og hvor

det ogsaa forekommer mig, at Garanten er vel berettiget til at fordrø saadanne Bestemmelser vedkommende denne Anstalt, at de ikke unødigt komme til at kompromittere Garanten eller udsætte ham for et virkeligt Tilfælde. — Naar det har været bemærket gentagne Gange, at der har været forholdsvis kort Tid til Behandling af dette Lovforslag, saa betragter jeg det slet ikke som en Anklage mod mig for at have fremsat Lovforslaget for sent. Ganste vist forelaa det ikke for Rigsdagen straks ved dens Sammentræden, men det skyldtes ikke mig; det skyldtes det, at de Beregninger, Opgørelser o. s. v., som vare et nødvendigt Grundlag for Lovforslaget, ikke stod til min Raadighed tidligere, saaledes at jeg ikke tidligere kunde fremsætte Lovforslaget. Dette sidste gælder særlig Bonusloven og ikke denne Lov, men jeg har bestandig betragtet dem som Tvillinger, altid ment, at der ikke var nogen god Mening i at bringe den ene frem, før man kunde bringe den anden frem paa samme Tid. Stønt jeg altsaa ikke har betragtet det som en Anklage mod mig, hvad der har lydt om den korte Forhandlingstid, har jeg dog villet gøre opmærksom paa, hvad det er, der har foranlediget, at der ikke har været to Maanedre længere til Behandling af Forslaget, end der virkelig har været.

Korsgaard: Der er kun et ganske enkelt Punkt, som jeg ønsker at gøre en Bemærkning om, fordi det ikke er mig klart, hvad Meningen er med den paagældende Bestemmelse. I det foreliggende Forslags § 2 hedder det: „Fra den i samme Lovs § 10, andet Stykke, første Punktum givne Regel for Beregningsmaaden af Godtgørelsen for en ophævet Forsikring gøres der den Undtagelse, at naar Forsikringen er tegnet mod en Præmie, der er højere end den tarifmæssige, beregnes Godtgørelsen paa samme Maade, som om Præmien var tarifmæssig“ osv. Naar man nu ser efter, hvad der staar i denne § 10, vil man finde, at det i bemeldte 2det Stykke hedder saaledes: „Man bestemmer Renværdien (Værdien beregnet paa Kapitalsfod uden Tillæg efter §§ 7, 12 og 14) saa vel af Anstaltens Forpligtelse, som af paagældendes Forpligtelse mod Anstalten“ o. s. v. Naar man efter